

RODOLFO-TANÍTVÁNY A SZÍNPADON

Legalább kétszázötven lufit fújt fel és hajtogatott állatfigurává két fellépése között Alexander, azaz Róka Sándor, a Calypso Cirkusz társulatának bűvésze. A gyermekek által körülrajongott bűvész szívesen mutatkozott be Olvasóinknak:

- Tösgyökeres hunyadivárosi vagyok. Egy darabig albérletben laktunk a szüleimmel a Gáspár Iskola háta mögött, utána vettünk egy telket – szintén ebben a városrészben. A hetvenes években építettük fel azt a családi házat, ahol már iskolásként nevelkedtem. Most én lakom ebben a hunyadivárosi házban.

A 623-as szakmunkásképzőben a bútorasztalosnak tanultam, de nem dolgoztam benne egy percet sem. 18 éves koromban felkerültem Pestre. Itt véletlenül hozott össze a sors egy bűvésszel, akiről kiderült, hogy édesapám régi kollégája volt. Ő tanítgatott engem fél éven át bűvészkedni. Utána olyan szerencsém lett, hogy bemutattak a világhírű bűvésznek, Rodolfoinak. Az ő javaslatára, biztatására kezdtem el komolyan tanulni a bűvész szakma fogásait. Azt mondta, hogy nekem van ehhez tehetségem, kiállásom és megjelenésem: érdemes ebbe belekezdennem. Ezután ő tanított engem három éven keresztül, amiről sok szép emléket őrzök. Ekkor még érvényben volt a két év kötelező katonaság. Amikor 1986-ban leszereltem, már olyan jól ment a bűvészkedés, hogy felkarolt egy menedzser. Rodolfo ekkor már 75 éves volt. Ebben az évben volt utolsó nyilvános fellépése („Vigyázat! Csalok!”), s egy év múlva meg is halt. A menedzserem szervezte a fellépéseimet, elsősorban Pesten, s ez szinte már napi elfoglaltságot jelentett. A Keleti pályaudvarnál volt egy bár, oda szerződöttek kezdetben helyettes (beugró) bűvésznek, de hamarosan saját műsorom lett. Sok újságcikk jelent meg akkoriban rólam. Dzsoványi volt a bűvésznevem, csak évek múlva lett Alexander.

A hivatalos vizsgát jóval később tettem le az Állami Artistaképző Intézetnél, melynek vizsgabizottságában, igen nagy tekintéllyel, az 1960-as évektől Rodolfo is benne volt. Már a bizottság elnöke volt, amikor én vizsgáztam. Talán nem akarta, hogy elfogultsággal vádolják a tanítványa irányában, tény, hogy többször elbuktatott. A végén már nem is próbálkoztam sokáig. Nem is nagyon hiányzott a „papír”, hiszen akkor már egész országot jártam a műsoraimmal. Rodolfo halála után az Eötvös Cirkusz igazgatója lett a vizsgabizottság elnöke. Nála vizsgáztam aztán le évekkel később, 1994-ben. Érdekes módon akkor, amikor már épp más felé kacsintgattam. 1995-ben hazajöttem Pestről olyan tervekkel, hogy megnősülök, és civil életet kezdek, de ez nem sokáig volt így. Hogy a Moldovát idézzem: „Akit a mozdony füstje megcsapott...”. Én sem tudtam már bűvészkedés nélkül meglenni. Kecskeméti tartózkodásom idején is sokat léptem fel. Egyszer felhívott egy cirkuszigazgató, s igen előnyös szerződést ajánlott. Utazó cirkusz volt, mindennapos fellépésekkel. Választanom kellett, hogy család vagy karrier. ... Ez 1997-ben volt, s azóta is ennek a cirkusznak a társulatához tartozom. Jelenleg Calypso Cirkusz a neve.

A Hunyadivárosban élő Végh Laci bácsinál is tanultam, illetve trükköt vettem meg tőle. A bűvészetnek sok típusa van. Én az általános bűvészkedést végzem, ami annyiban jó, hogy ebbe bármi belefér. Szeretem szórakoztatni az embereket, nagyon szeretem. Emiatt a fő munkám mellett eljárók rendezvényekre, nyugdíjas klubokba, gyermekprogramokra is. Most már 33 éve, hogy bűvészkedem. Többször megfogadtam, hogy már nem vásárolok új trükköt,

új kelléket, ennek ellenére épp a napokban futottam bele egy újabb nagy költsékezésbe. A bűvészeszközök nagyon drágák. Először kell egy komoly befektetés, mire elkezdhet valaki bűvészkedni. 1979-ben én erre édesanyámtól húszezer forintot kértem, ami majdnem egy évi keresete volt. Ma sem lettek olcsóbbak.

Vannak olyan trükkök, melyeket csak a régiek ismertek. Én jelenleg is mutatok be olyanokat, melyeket 2000 óta nem csinálnak mások. Újabban nagyon divatba jöttek a csattogós, előugrós, látványorientált mutatványok, melyekhez inkább eszköz kell, semmint kézügyesség. Én még a régi generációhoz tartozom. Rodolfo tanított arra, hogy: „Fiam, nyúlj vissza a régi trükkökhöz is, mert azok időtállóbbak, mint a mai csodák.” Hozzáteszem, nehezebbek is. Például sokan ismerik ma is azt a trükköt, amikor egy levegőben lebegő fekete kendőt egy golyó felemel. Én ezt úgy csinálom, hogy átlátszó a kendő, s a golyó a kendő elé is kilebeg. Ha valaki megkérdezi, hogy lehet mindezt megtanulni, azt mondom, hogy az én tudásom 60%-át bárki meg tudja csinálni. A többit nem, mert akármennyit fizet is érte, nem tudja begyakorolni hónapok alatt se. Ehhez egy élet kell. Rodolfóról tudjuk, hogy még nyugdíjas korában is napi négy órát gyakorolt.

A cirkusznál én vagyok a lángholó kezű bűvész. Fehér kesztyűben gyertya fölé tartom a kezem, ami igen nagy lánggal ég. Ezt ilyen módon nem csinálja más rajtam kívül. Volt egy nagyon jó barátom még Pesten: Lendvai Géza, a lufikirály. Azért nevezték el így, mert 1994-ben kiment Amerikába, s amikor rövidesen haza is jött, egy teljesen új dolgot hozott magával. A lufiszobrászkodást, amit őutána én tanultam meg másodiknak az országban, s máig nincs igazi követőnk. Azért mondom, mert ezt a hosszú keskeny lufit én bárkinek odaadhatom, senkinek sem tudja tüdővel felfújni. Nekem is egy évembe telt, míg ráéreztem a technikájára. Az árusok pumpával szokták ezt megcsinálni hajtogatás előtt. A bűvészetben már nincsen olyan trükk, amit ne tudnék megcsinálni. Tudom, hogy kell átmenni a „Kínai nagy falon”, hogy kell eltüntetni egy repülőgépet stb.. Most már eljutottam oda, hogy nemcsak én tanulok, hanem alkalmanként tanítványaim is vannak. Egyikük még Londonba is eljutott a bűvésztudományával. Büszke vagyok rá, s annak is örülök, hogy ennek a különös szakmának még ebben a modern világban is lesz folytatása.